

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΠΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ J. LEBRONT



ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΑΥΛΟΣ, 35 ετών. ΛΟΥΚΙΑ, 37 ετών.

(Σε μία πολυτελή έπαυλη. Ο Παύλος περιμένει καπνίζοντας τη Λουκία, η οποία άργει ναρθη. Τέλος, η Λουκία φτάνει, αλλά είναι χλωμή και ταραχμμένη.)

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ηρθες, Λουκία... Πόσο άνευσιμονόουσα να σε ιδώ... 'Ηρθες τέλος πάντων... Μά γιατί άργησες τόσο σήμερα, άγαπημένη μου;... ΛΟΥΚΙΑ. (άποφύεγοντας τόν εναγκαλιόμ του).—'Αργησα; Ναι... 'Ισως...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ελα κοντά μου, άγάτη μου... Κάθισε στο ντιβάνι... Βγάλε το καπέλλο σου... Άσε τα όφρατα σου μακριά... Ααχαχαχό τόσο να τό χαϊδέρω...

ΛΟΥΚΙΑ.—Παύλε, σέ παρακαλώ, μήν έρχεσαι κοντά μου, μή με πλησιάζεις.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λουκία, τί λόγια είν' αυτά;... Δέν σέ καταλαβαίνω σήμερα. Τί σου συμβαίνει; 'Αργησες νάρθης... Τέλος ήρθες... 'Αλλά έχεις ένα ήθος τόσο άλλοιωτικό... Δέν θέλεις να καθήσως κοντά σου... Τί μυστήρια είνε αυτά;

ΛΟΥΚΙΑ.—Τώρα θα σου πώ... Κάθισε εκεί, άπέναντί μου, Παύλε.

ΠΑΥΛΟΣ. (Κάθεται).—Λουπόν, άγάτη μου; Είμαι πολύ περιεργός να σ' άκούω. Τί έχεις να μου πής; Δέν μπορώ να τό ναητέφορ... (Έξαρνα γίνεται άήσυχος). Λουκία, μήπως είσαι άρρωστή;

ΛΟΥΚΙΑ.—Είμαι πολύ καλά, Παύλε.

ΠΑΥΛΟΣ.—Και όλοι οι άλλοι στο σπίτι σου, είνε καλά;

ΛΟΥΚΙΑ.—Πολύ καλά.

ΠΑΥΛΟΣ.—Μήπως τά οικονομικά σας δέν πάνε καλά; Είμαι πρόθυμος να σέ βοηθήσω, άν θές, άγαπημένη μου...

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι, Παύλε. Ξέρεις ότι ποτέ δέν σου μίλησα για χρήματα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, έχεις δικαιο... Σαγνήμην... Μά θέλω να ξέρης, Λουκία μου, πως ό,τι κι' άν σου συμβαίνει...

ΛΟΥΚΙΑ.—Ξέρω την καίσιση σου, άγαπημένη μου, μά δέν μπορώ να φανταστής τί μου συμβαίνει... Δέν μπορώς...

ΠΑΥΛΟΣ.—Είνε κάτι πολύ τρομερό λοιπόν;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναι, Παύλε, πολύ τρομερό... Είνε ή τελευταία φορά που έρχομαι εδώ...

ΠΑΥΛΟΣ.—Λουκία!... Τί είπες; Μιλάς σοβαρά; Θ' άστεινέσαι θείαμα...

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι, Παύλε... Μιλώ σοβαρά. Πρέπει να χωριστούμε για πάντα!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μήπως έμαθε τίποτε ο σύζυγός σου;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι. Δέν έχει μάθει, άπόλύτως τίποτε.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λουπόν; Τότε γιατί θέλεις να μ' εγκαταλείψης τόσο άνέλπιστα; Πές μου, Λουκία... Μήπως;... 'Α, όχι, δέν είνε δυνατόν. 'Αλλά, όλα είνε δυνατόν φαινόμενα στον κόσμο... Και τό πιο άπίθανο πράγματα... Πές μου, Λουκία... Μήπως αγαπάς άλλον;

ΛΟΥΚΙΑ.—Όχι, φίλε μου, δέν αγαπώ άλλον.

ΠΑΥΛΟΣ.—Τότε λοιπόν, τί συμβαίνει; Γιατί θέλεις να κόρης έτσι Έξαρνα ένα δεσμό, ό οποίος κηρύσσεται τώρα τόσα χρόνια;

ΛΟΥΚΙΑ.—Παύλε... Ξέρεις ότι έχω μία κόρη;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι... Λουπόν;

ΛΟΥΚΙΑ.—'Η κόρη μου αυτή μεγάλωσε, χωρίς να τό καταλάβω. Είνε ήδη δέκα έφτά ετών.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, Λουκία, ξέρω την κόρη σου, σου μιείζει τόσο! 'Όταν είστε ή μία σιμά στην άλλη, εσύ φαινέσαι σαν μία λίγο μεγαλύτερη της αδελφή, αλλά άσυγκρίτως ώραιότερη της.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τί μάτιας κολλημένα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Γιατί τό λές αυτό; Ξέρεις ότι λέω την αλήθεια. 'Αλλά σήμερα είσαι τόσο άλλοιώτικη. Και ή εκδηλώσεις της λατρείας μου, σου φαντουνά εμπόδια κολλημένα.

ΛΟΥΚΙΑ.—'Ας τ' άφήσουμε αυτά, Παύλε. 'Ακουσέ με! 'Εχω, όπως σου είπα, μία κόρη, ή οποία μεγάλωσε χωρίς να τό καταλάβω. Ναι, μη γελιάς. Χωρίς να τό καταλάβω. Τη φανταζόμουν πάντοτε ένα μικρό, άπειρο κοριτσάκι. 'Αλλά στην έποχή μας ό,τι νομίζουμε μικρό κοριτσάκι, είνε ήδη μία γυναίκα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Λουπόν;

ΛΟΥΚΙΑ.—Λουπόν, χτές πήρα την κόρη μου και πήγα στον κινηματογράφο. Κατά συμπτώσιν επροβόλλετο μία ταινία, ή οποία επεγράφετο: «'Η 'Απιστη σύζυγος». Τί συμπτώσινς, Παύλε!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι, Λουκία, αλλά μου φαινεται ότι ως τώρα έχει, ιδεί πολλές άπιστες γυναίκες και σην πραγματικότητα και στα θεάτρα.

ΛΟΥΚΙΑ.—'Αχ, Παύλε... Ναι, έχεις δικιο, αλλά χτές μόλις κατάλαβα τί κακό έκανα ως τώρα.

ΠΑΥΛΟΣ.—'Α, έτσι;... Και ύστερα;

ΛΟΥΚΙΑ.—Παρακολούθησα λοιπόν μάλλον άφηρημένη την ταινία. 'Αλλά ή κόρη μου προσχε ολόανα και περισσότερο. Και Έξαρνα την άκουσα να λέη:—«Πόσο άπεχθάνομαι τις γυναίκες που άπατούν τους άντρες τους!...»—«'Αλλά, της είπα εγώ δειλά, πρόσεξε να ιδής τί γίνεται εδώ. 'Η γυναίκα αυτή, ή ηρώς του δράματος, ή οποία άπατό τον άντρα της, δέν έχει άγαπήσει άλλοτε. Οι γονείς της την άπατρουν διά της βίας σφεδόν. 'Επειτα είν' έρωτευμένη με τον άνδρωπο αυτό που της ταοιεί. Τον αγαπά... Τί φταίει αυτή;...»

ΠΑΥΛΟΣ.—Και ή κόρη σου τί είπες;

ΛΟΥΚΙΑ.—«Μακά, μου είπε, δέν τό περίμενα ποτέ, εσύ τό πρότυπο της άρετής, να μιλάς έτσι. 'Εσύ που είσαι πάντα τόσο άφοσιωμένη στο καθήκον σου. 'Εσύ, που δέν θα πρόδινες ποτέ τον πατέρα μου, και άν ακόμα έρωτευόσουν έναν άλλο. Γιατί είμαι βέβαιη, μακά, ότι εσύ δέν θα πρόδινες ποτέ, ποτέ τους συζυγικούς σου όρκους. Πρώτη γιατί είσαι έτσι πλασμένη, αλλά και για να μη κοκκίωω ποτέ, εγώ, ή κόρη σου, για σένα. Κι' άκόμα τέλος, για να μου είσαι πάντα τό τελειότερο πρότυπο άρετής».

ΠΑΥΛΟΣ.—Αυτά λοιπόν σου είπε ή κόρη σου, Λουκία;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναι. Είδες λοιπόν πως σκέπτονται τά κοριτσάκια της έποχής μας που έμεις τά νομίζουμε έπιλόλαια;

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι' εσύ τί της είπες;

ΛΟΥΚΙΑ.—Τί μπορούσα να της πώ, Παύλε; Σιωπούσα. Και όταν στο τέλος, ό άντρας της ηρώιδος της ταινίας σκότωσε την άπιστη σύζυγό του, ή κόρη μου είπε:—«'Ετσι της άξιζε!» Καταλαβαίνεις, λοιπόν, Παύλε, ότι είνε αδύνατον πια να βλεπούμαστε... Πρέπει να χωρισουμε, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Φαντάζεσαι ότι ή κόρη σου ξέρει τις σχέσεις μας;

ΛΟΥΚΙΑ.—Θά ήταν τρομερό αυτό. 'Αλλά όχι, όχι, δέν τό πιστεύω. 'Αντιθέτως πιστεύω άπόλυτα στην άρετή μου, όπως μου τό είπε άλλοτε.

'Αχ, τί κομψά μαχαίρια ήσαν για μένα εκείνα τά λόγια της! Δέν τοιμύουσα να την κιντήσω στά μάτια. Για πρώτη φορά έννοιουσα τήρησι. Για πρώτη φορά κατάλαβα ότι είμαι ένοχος...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ετσι λοιπόν, ή άγάτη σου για μένα δέν σου φαινεται τόσα, παρά ένα βδελυρό άμάρτημα;

ΛΟΥΚΙΑ.—Παύλε... 'Εχει δικιο ή κόρη μου. 'Εποετα να προτιμώσω να πέθανω παρά να ποδοώσω τον άντρα μου...

ΠΑΥΛΟΣ.—Λουκία... Μή με άπελπίσεις... Σκέψου καλύτερα, άγάτη μου.

ΛΟΥΚΙΑ.—'Από χτές δύο σκέπτονται... Και καταλαβαίνω ότι δέν πρέπει πια να έρχομαι εδώ. Πρέπει να ξελεωθώ άπέναντι της κόρης μου, θυσιάζοντας τον έρωτά μου. Πρέπει να μπορώ να την κιντήσω, χωρίς να κοκκινώω πια. Είτε ξέρει, είτε δέν ξέρει τί συμβαίνει, μου είνε αδύνατον πια να ύποκρινόμια όπως πρώτα, και ν' άπατώ όχι πια μόνο τον άντρα μου, μά και την κόρη μου... Χαίρε, Παύλε... Φεύγω, μά δέν θα σέ ξεχάσω ποτέ... Χαίρε... (Φεύγει κλαιόντας).



ΛΟΥΚΙΑ. — 'Εποετα να προτιμώσω να πέθανω, παρά να ποδοώσω τον άντρα μου...

Καταλαβαίνω ότι δέν πρέπει πια να έρχομαι εδώ. Πρέπει να ξελεωθώ άπέναντι της κόρης μου, θυσιάζοντας τον έρωτά μου. Πρέπει να μπορώ να την κιντήσω, χωρίς να κοκκινώω πια. Είτε ξέρει, είτε δέν ξέρει τί συμβαίνει, μου είνε αδύνατον πια να ύποκρινόμια όπως πρώτα, και ν' άπατώ όχι πια μόνο τον άντρα μου, μά και την κόρη μου... Χαίρε, Παύλε... Φεύγω, μά δέν θα σέ ξεχάσω ποτέ... Χαίρε... (Φεύγει κλαιόντας).

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΕΙΑ

Μεταξύ φιλενάδων : —'Απ' άγάτη λοιπόν τον πήρασόν τον γέρο—βαρόνο; —Ναι, απ' άγάτη... στο μεγάλο του!... \*\* \* Μετά τον πρώτο μήνα του γάμου : —Γιά πές μου, Γιαννάκη, τί θάκαιες άν δέν δεχόμουν να σέ πάρω; —Θάκαινα άπόλύτιστα... Πάχευσι, άγάτη μου!